

Peti plemčič jo je mahnil v hlev, kjer je mirno prežvekovala krava, da so ji kar sline tekle iz gobca.

»Prijatelj sem travniških zelišč in cvetlic,« ji je dejal, »in pri njih sem izvedel, da siromašna žena nima ne mleka, ne masla za svoje otroke, ker je prej pomagala dru-

gim in ni mislila nase. Če ti to tudi veš in čepiš tukaj kakor bedasta, da ti sline tečejo iz gobca, potem je videti, da nisi poštena krava in nisi vredna, da živiš v teh junaških časih.«

Krava je prežvekovala naprej, a vendar je stopila iz hleva ter korakala počasi za plemčičem, dokler nista prišla na travnik, ki je ležal za hišico dobre žene.

Odsihdob imajo polno shrambo medu in mleka... In ker je žena tako dobra, spet pomaga svojim sosedom, ki tudi že komaj čakajo, da bi se hudobna bratomorna vojna končala. Da bi se jim le kaj kmalu izpolnila ta vroča želja!

Odkod poznamo pirhe?

(Švicarska pripovedka)

V zgodnjem srednjem veku v švicarskih vaseh še niso poznali petelina in kokoši. Le malo dežel na svetu se je takrat lahko pobahalo, da imajo te živali, ki so prišle iz daljnega Vzhoda v Evropo. Kmetje so poznali takrat le jajčeca ptičev.

Nekega dne je prišla k revnemu mlinarju plemenita gospa, vojvodinja Rozalija, soproga vojvode iz Aymara, s svojima dvema otrokoma in služabnikom. Prosila je mlinarja, naj jim da prenočišče in naj jih ima nekaj časa pri sebi. Bežati so namreč morali pred nekim okrutnim neprijateljem in so ostali brez zaščite, ker je bil odšel aymarski vojvoda na križarsko vojno. Mlinar jih je gostoljubno sprejel pod svojo streho in jim odkazal stanovanje. Drugo jutro ga je prosila gospa za nekaj jajčec, da bi pripravila sebi in otrokoma jajčno jed za zajtrk. To-

da siromašni mlinar ji je moral priznati, da do tedaj še ni nihče v vasi videl kurjih jajc, kaj še, da bi vedel, kakšen okus imajo.

Čez več dni pa se je vrnil v mlinarjevo hišo služabnik, ki je potoval nekoliko dalje preko gorovja in prinesel s seboj kletko s petelinom in tremi kokošmi. Vsa vas se je zbrala in občudovala nepoznane, pisane živalce. Kokoši so pa legle jajca in pričele valiti. Piščeta, ki so se hranila z zrnjem na mlinarjevem dvorišču, so se množila, zrasla so in pričela sama leči jajca.

Ko je bila precejšnja množina jajc pri hiši, bilo je ravno o velikonočnem času, jih je dala gospa skuhati in jih je na velikonočno nedeljo rdeče, rumeno in modro poslikane podarila vsem otrokom tiste vasi, ki tako dobre jedi še nikdar niso jedli.

Tako je nastal v Švici običaj, ki se je razširil tudi drugam, da si namreč za veliko noč podarjajo otroci in odrasli pirhe pa tudi druga darila,